

βίλλα κοντά στη Φλωρεντία

Η Μαρία Ζακαρίνι και ο
Τούλλιο Καρμινάτι

τις απογοητεύθηκε γρήγορα, όταν κατάλαβε ότι αυτή η γυναίκα δεν τον είχε αγαπήσει ποτέ της.

Ο Γκιόνε τότε, απηλπισμένος απ' όλα κι' από αυτόν ακόμα τον εαυτό του, έχασε όλη την περιουσία του, που είχε κερδίσει από τον κινηματογράφο, σε διάφορες τρέλλες που έκανε τ'άνω στην τραγική απελπισία του και κατόπιν να πεθάνει πάμπανως και μόνος ο' ένα νοσοκομείο του Τουρίνου.

Η ζωή, καθώς βλέπτε, θέλησε να κάνει την ερωτική περιπέτειά του το πιο συναρπαστικό και το πιο παθητικό φιλμ απ' όσα είχε «γυρίσει».

Μα και πολλοί από τους συγχρόνους «αστέρας» παρουσιάζουν σήμερα στην δόνη μια κατάπτωση. Ο Βίλλυ Φρίτς, παραδειγματός χάριν, στα τελευταία έργα του έχει χάσει όλη την βροσία και την γοητεία του. Έχει παγώσει υπερβολικά, ή φωνή του δεν είναι πια τόσο καθαρή και το μοιραίο χαμόγελό του που σαγηνεύει τις πολυάριθμες θαυμάστριες του κοντεύει κι' αυτό να χασή το βλέγητρό του.

Η Λίλιαν Χάρθελ επίσης, ύστερ' από την πανηγυρική άποτυχία της στον αμερικανικό κινηματογράφο άδυνάτισε και το πρόσωπό της όταν γελάει σχηματίζοντας μερικές ρυτίδες που δεν προέχονται θύβαια από το μακιγιάζ. Κοντεύει να γίνει αγνώριστη!

Το ίδιο και η Μάρλεν Ντρήτριχ, η «μοιραία» γόησσα της δόνης. Υποφέρει από μια μεγάλη αδυναμία. Οι παλαιοί θαυμάστοι της τρομάζουν πια να την αναγνωρίσουν!

Η Φραντζέσκα Μικελί και ο
Αμλετό Νοβέλλι

Μα ή 'Ιταλία Άλμιράντε Μαν τσίν, αν κι' είχε παρατήσει τις δόξες της δόνης δέκα ολόκληρα χρόνια, ξαναγύρισε σήμερα στον κινηματογράφο και δέχτηκε να παίξει σ' ένα ιστορικό φιλμ του 1700, στον «Τελευταίο των Μπερζέρ».

Κανείς όμως απ' όλους αυτούς τους «αστέρες» που αναφέραμε δεν είχε την τραγική τύχη ενός περιφήμου άλλοτε ήθοποιου, του Αιμίλιου Γκιόνε, που πρωταγωνιστούσε στα αστυνομικά φιλμ της εποχής κι' ήταν το είδωλο των γυναικών της Εύρώπης. Ο Αιμίλιος Γκιόνε, ο τρισέβδοξος «Ζά λα Μόρ», ένα είδος Σάρλ Μπουαγιέ το 1918, στάθηκε άτυχος, όταν άρχισε να στήνει ο 'Ιταλικός κινηματογράφος. Ο Γκιόνε αγάπησε μ' ένα παράφορο έρωτα μια συνάδελφό του, την παντρεύτηκε ύστερ' από πολλές πικρίες και

Η Λίλλα Γκάδε

και στον Νέο Κόσμο παρουσιάζονταν κινούργιες «γόησσες». Και το αποτέλεσμα είν' εύκολο να το καταλάβει κανείς:

Η παλές «μοιραία» γυναίκες κι' οι Δόν Ζουάν της δόνης περνούν στο περιθώριο και δεν άρ- γούν να λησμονηθούν όπως τόσοι άλλοι συνάδελφοί των.

Ο Άνρ' Γκαρά, π. χ., είχε πια άκατάλληλος για τους ρόλους που παίζει του...κατακτητού της δόνης. Έχει γεράσει και φαίνεται κουρασμένος και δίχως την παλιά χάρι του.

Όσο για τον Γιόργκ Άλεξάντερ που ήταν άλλοτε η συμπάθεια όλων των γυναικών της Εύρώπης, σήμερα προκαλεί τα ειρωνικά χαμόγελά των. Στις τελευταίες ταινίες του είχε κυριολεκτικώς αξιοθρόνητος. Έχει χάσει την φυσικότητα του και δεν κάνει πια για τους ρόλους του «γότη» που εξακολουθούν από... συνήθεια να του αναθέτουν οι διάφοροι σκηνοθέται.

Άλλα κι' σ' αυτόν ακόμη τον Μορίς Σεβαλιέ, αν προσέξετε λίγο, μπορείτε να διακρίνετε... κούραση ή όποια φυσικά είναι αποτέλεσμα του χρόνου που περνάει κι' ο όποιος είναι άδυσωπτος και γι' αυτούς ακόμη τους «αστέρας».

Αυτή είναι η μοίρα των «αστέρων». Το μεσορράνημά τους στο κινηματογραφικό στερέωμα δεν κρατάει περισσότερο από μια δεκαετία. Την ίδια λοιπόν άδυσωπητή τύχη θα έχουν κι' η μοιραία γόησσα του Χόλλυγουντ, καθώς κι' οι περίφημοι Δόν Ζουάν του. Η Γκλόρια Σθάνσον, η Κλάρα Μπού, η Μαίρη Πίκφορντ, περνούν σιγά-σιγά στο περιθώριο. Οι «αστέρες» τους βρίσκονται προς τη δύση. Αύριο θάρη η σειρά όλων εκείνων, που θριαμβεύουν την έπαχη του βωθού κινηματογράφου. Η δόνη, όπως ξέρετε, θέλει πάντα μεγάλες νέες καλλιτέχνιδες. Όσοι «βεντέτες» έχουν περάσει τα 35 χρόνια, αρχίζουν σιγά-σιγά να χάνουν τους θαυμαστές τους. Ο καιρός που περνάει, είναι ο πιο άσπονδος εχθρός κάθε «μοιραίας» γόησσας και κάθε ακατανίκητου Δόν Ζουάν.

Εκτός του καιρού όμως, οι «αστέρες» διατρέχουν και έναν άλλον κίνδυνο: Τό εύκολο, απρόοπτο, ανέξηγτο πολλές φορές αλλαγμα τον γούστο του κοινού, της θεότητας αυτής που ανεβάζει και καταβαθρώνει τις καλλιτέχνιδες και τους καλλιτέχνες της σκηνής και της δόνης.

Πολλές «βεντέτες» έχουν υποστή τη συμφορά αυτή και πολλοί άρρενες «αστέρες». Θυμηθήτε σχετικώς τον μακαρίτη Φάττυ. Και τόσοι και τόσοι άλλους λαμπρούς «αστέρες»...

Άλλ' ως μην απελιζόμαστε το στερέωμα του Χόλλυγουντ δεν θα σκοτισθί ποτέ, όσοι «αστέρες» κι' αν σβήσουν, γιατί υπάρχουν άπειροι έτοιμοι ν' άνατείνουν, λαμπροί, πάμφωτοι, έκθαμβωτικοί!...

ΑΝΤΡΕ ΜΟΖΕ

ΤΕΝΝΙΕΣ

ΑΠΟ ΩΣ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

Τελευταία, οι έπιστήμονες της Άμερικης, χρησιμοποιούν για τις ένσεις μια νέα δελόνη, κυριολεκτικώς θαυματουργή.

Τη στιγμή δηλαδή που ή δελόνη τριπλά το δέγμα με άστραψία ταχύτητα, ο άσθενής δεν νοιώθει τον παραμικρό πόνο.

Η Νίνα Μενικέλλι

Η Μενικέλλι και ο Νεφίτι